

Jeg står stiv som en statue midt på stien. Det føles, som om mine fødder har slået rødder, der når helt ind til jordens kerne. Jeg kan ikke gå fremad – hvor skulle jeg tage hen? – og det er for sent at gå tilbage.

”Pas dog på, din idiot!” En cyklist svinger i en stor bue uden om mig. Han har tre poser toiletpapir på bagagebæreren, rækker hånden bagud og giver mig en fuckfinger i farten.

”Du skal tage hjem.” En behandsket hånd lægger sig på min skulder. Hånden tilhører en ældre dame i slidt, brun pels og pink, strikket tophue. Med den anden hånd holder hun fast i en kuffert på hjul.

”Hvad står du her for, min ven? Du skal skynde dig i sikkerhed. Natten kommer, og jorden er ved at gå under.”

”Kom nu, mor.” En kvinde går med hurtige skridt op på siden af os og smiler undskyldende til mig. ”Det beklager jeg virkelig. Min mor har talt om, at

jorden går under, de sidste 30 år. Så galt går det vel ikke. Kom, Lillemor.”

”Jamen ...” Lillemor ryster på hovedet. ”Vi kan da ikke lade det stakkels barn stå her, når verden ender.”

”Hun er på vej hjem. Du er på vej hjem, ikke?” siger kvinden.

Jeg nikker. ”Jo, det er jeg.”

Kvinden og Lillemor går videre ned ad stien.

”Jeg findes ikke,” hvisker jeg, som jeg står der i siden af stien, hvor asfalten slutter, og buskene begynder. Det virker. Folk farer forbi mig med fyldte indkøbsposer og pakker med toiletpapir. Ingen ser til min side.

En lyd inde fra busken får mig til at se mig over skulderen. Er det en fugl? Klynken. Det er helt sikkert ikke en fugl. Lyden bliver kraftigere. Er jeg den eneste, der kan høre smerten? Kommer den fra mig? Jeg holder min hånd op for munden.

Den kommer helt sikkert ikke fra mig. Med bankende hjerte tager jeg et par skridt ind i buskadset hen mod gråden, som får mig til at tænke på Mads, min lillebror. Når han har mareridt, græder han i søvne. Så vækker jeg ham, trøster ham og siger, at alt er godt.

Du er i sikkerhed, lillebror. Ingen monstre eller spørgsmål kan nå dig, når jeg er her. Lige her.

Grenene knækker under mine fødder, og tornene

ridser den bare hud på mine hænder og griber fat i mit hår. Det gør ondt, men det gør ikke noget.

En bunke jord bevæger sig.

Jeg sætter mig på hug og fjerner jord og blade. Den gule pose foran mig lyser i mørket. Det, der er indeni, kæmper for at komme ud af posen, som er flænset flere steder. Jeg flår posen op og ser ind i et par store, brune øjne. Der kommer en lyd dybt nede fra dens strube, og den kaster op ud over mine hænder.

”Det er okay. Det er okay, lille skat.” Jeg tørrer mine hænder i nogle visne blade og hjælper hunden helt ud af posen. Den forsøger at rejse sig, men benene kan ikke bære. Den vælter om på siden.

Jeg tager den op i mine arme. Den borer pibende sin snude ind i min armhule. Med kræfter, jeg ikke vidste, jeg havde, kæmper jeg mig med hunden i armene gennem buskadset. Da jeg er kommet ud på stien, går jeg hen til den nærmeste gadelygte for bedre at kunne se. Det er en bomuldshund. Den har blodstænk omkring gabet. Jeg sætter den forsigtigt på jorden, da den begynder at gylpe. Jeg venter, til den er helt færdig, før jeg igen tager den op i mine arme.

”Vi kan ikke blive her.” Jeg lægger, uden at ænse den gennemtrængende sure lugt af opkast, mit ansigt ind til dens kolde, våde snude. Vi skal i sikkerhed. Nu!

Torsdag den 14. februar 2019

”Det er første gang, jeg har mødt en mand, der forstår mig helt inderst inde. Henrik er helt vidunderlig.” Mor har røde pletter på kinderne og smiler og fniser. Hun er så pinlig, at jeg har lyst til at krølle hende sammen til en lillebitte papirkugle, lægge hende i bukselommen, smide bukserne i vaskemaskinen og vælge 90 grader. Den næsten tomme rødvinflaske står på stuebordet ved siden af sin helt tomme tvilling. Hendes læber er tørre, og jeg kan lugte hendes ånde og sved, selv om jeg står i døren ind til stuen, flere meter fra den sorte lædersofa, hvor hun sidder med bare hvide lår i de alt for stramme shorts. ”Hvorfor er det så slemt, at jeg endelig er glad?” snøvler hun og tømmer flasken.

”Elis, jeg forstår dig godt. Virkelig. Det gør jeg. Men, og det er et stort men ...” Min veninde, Vanilje, viser med hænderne, hvor stort menet er. ”Det er meget

tidligt at flytte hjemmefra! Du er 15 år,” fortsætter hun og lader armene falde opgivende ned langs siden, mens mine hænder har travlt med at smide tøj, makeup, skolebøger og sko i den store kuffert, som ligger opslået foran mig på min seng.

”Du sagde, du ville hjælpe mig.” Mine hænder ryster, og det føles, som om jeg har en tikkende bombe i min krop.

”Selvfølgelig vil jeg hjælpe dig. Du er min bedste veninde. Jeg har altid været der for dig. Det er bare ... Nogen skal jo sige det.”

”Sige hvad?” Jeg kaster den grønne sweater tilbage i skabet. Den fylder for meget, og der ligger allerede tre trøjer i kufferten. Jeg skal ikke rejse om på den anden side af jorden, jeg kan hente mere tøj en anden dag.

”Sige til dig, at det måske ikke er løsningen at flytte sammen med en fyr, som du næsten ikke kender.”

”Vi har været kæresten i tre måneder. Han er ikke en fremmed, jeg mødte i byen i lørdags.”

”Han er meget ældre end dig. Ikke, at det gør noget, men alligevel. Han er et helt andet sted i sit liv. Han har et job. Du går stadig i niende klasse.”

”Han er 23. Der er syv år imellem os. Det er ikke særlig meget. Der var ni år imellem min mor og min far, da de mødte hinanden. Og det er da godt, at han

har et job. Det ville da være værre, hvis han ikke havde noget. Han elsker at være elektriker, og han er vist ret dygtig til det.”

”Der er også en anden ting.”

”Hvad?” Jeg fortryder, at jeg sagde ja til Vaniljes hjælp. Indtil nu har hun ikke gjort andet end at samle mine neglelakker sammen, lægge dem i en frysepose og binde en knude på. Det sidste, jeg har brug for lige nu, er råd fra én, som bor i en firkantet frikadellefamilie med villa, Volvo og vovse. Vanilje er ikke nødt til at pakke sig selv væk i en kuffert.

”Det er næsten tre måneder siden, du har været med i byen. Hver eneste gang vi skal noget med pigerne fra klassen, eller jeg foreslår noget sjovt, vi kunne lave sammen, så har du ikke tid. Hvad sker der, når du flytter ind hos ham? Ser jeg dig så overhovedet igen?”

”Næ, jeg havde tænkt mig at dukke frem fra tågerne om tre år med to små børn og en bryllupsinvitation. Hvad tror du selv? Selvfølgelig har jeg tid til min veninde. Jeg flytter jo ikke til en anden planet.”

”Det føles som en anden planet. Jeg har aldrig før haft en veninde, der flyttede sammen med en fyr.”

”Om et år eller to begynder de andre også at gøre det. Og jeg flytter ikke hjemmefra eller sammen med ham. Jeg er bare hos Asge, indtil der er faldet lidt ro

på her. Det er kaos herhjemme.” Min stemme bliver grødet. Jeg vender ryggen til hende og flytter rundt på rodet i kufferten, uden at det bliver bedre af den grund. Det hele er noget rod.

”Undskyld.” Vanilje kommer hen til mig og giver mig et kram. Jeg krammer tilbage, men giver hurtigt slip igen. Der er ikke tid til at tude, og jeg vil hellere kramme med Asge. Min mor kommer snart hjem, og selv om vi er blevet enige om, at det er bedst for alle med en timeout, så orker jeg ikke, at hun skal stå i gangen og se efter mig, mens jeg går ud ad døren.

”Du ved selvfølgelig selv, hvad der er rigtigt for dig,” siger Vanilje undskyldende.

”Har jeg noget valg?”

Vanilje ryster på hovedet.

”Jeg kan bare ikke klare ham.” Jeg smækker låget på kufferten i og lyner den.

Jeg har mareridt hver eneste nat. Jeg drømmer, at der er krig. Soldaterne kommer. De vil dræbe mig og det, der er værre. Jeg gemmer mig under sengen, men sengebenene vokser sig højere og højere, indtil soldaterne kan se lige ned på mig. Jeg kravler ind i skabet, men lågerne kan ikke lukke. Jeg gemmer mig under bunken af vasketøj, men så snart jeg har placeret tøjet over mig, blæser vinden det hele væk. Det bliver

ved på den måde, til jeg vågner med hjertebanken og ondt i maven.

”Han er efter mig. Jeg kan ikke gå i bad, spise eller være nogen steder, uden at hans øjne er på mig. Han får det til at lyde, som om alting er min skyld, og at det er mit ansvar, at her er beskidt og ulækkert. Han påstår, at det ville være helt anderledes, hvis jeg hjalp mere til. Men de er konstant ude at drikke. Jeg skal have dårlig samvittighed over det, de gør. Som om det er mig, der skal være den voksne.”

”Du har ret. Din stedfar er psykopat.” Vanilje tager sin taske, som ligger på mit støvede skrivebord mellem en plet størknet kakao og en ubrugt tampon.

”Jeg forstår ikke, hvorfor din mor ikke siger noget til ham. Og hvad med Mads? Kan han godt være alene med dem? Har du fortalt Mads, at du tager over til Asge?”

”Jeg har sagt det.”

”Hvad sagde han?”

”Mads er okay. Det går ikke ud over ham på samme måde.” Vanilje prikker til min dårlige samvittighed. Jeg vil ikke lade Mads i stikken, men det er ligesom på flyene, hvor de voksne skal tage iltmasker på først, så de kan hjælpe børnene. Jeg håber, der bliver mere roligt her for ham, når jeg er væk. Det betyder i hvert fald færre skænderier. Måske har de ikke 100 procent

uret, når de siger, at jeg er grunden til, at det ikke fungerer. Nogle mennesker kan bare ikke sammen.

Så snart jeg er kommet ud på den anden side, hjælper jeg også Mads.

”Skal vi være sammen i aften? Jeg kan hjælpe dig med at pakke ud hjemme hos Asge. Har du lyst til det?” Vanilje tegner et spørgsmålstegn i luften med sin pegefinger, mens jeg tænker.

”Det er valentinsdag. Asge har sikkert forberedt en overraskelse. Sorry.”

”Selvfølgelig. Det er klart. I weekenden måske? Jeg skal jo se, hvor du bor.”

”Jeg bor der ikke. Jeg er der bare. Det er en timeout. Men vi kan godt ses i weekenden. Det er en aftale.”

Hoveddøren smækker, og jeg farer sammen.

”Jeg er hjemme.”

Det er Mads.

”Hvor skal du hen?” Han har stadig skoletasken på ryggen. Gymnastiktøjet er i en pose, som er sat fast på den ene skulderrem. Han har våde øjne, for han ved godt, hvor jeg skal hen.

”Du må ikke græde, Mads. Så begynder jeg også at tude.” Jeg lægger armene om ham og kan mærke hans skuldre ryste af gråd. Jeg aer ham over håret, som er kortklippet i siderne og langt i nakken. Han havde

ønsket sig den frisure i flere måneder, og en dag, mor var glad, tog de til frisøren og fik det gjort. Om aftenen fik vi pizza. Henrik var ikke hjemme. Mor drak cola med citronskive i til maden, og vi lo og talte om, dengang vi var i Dyrehaven, og Mads overhørte nogen tale om skovsvin. Hele resten af dagen spejdede han efter dyret. Da vi var på vej ud, sagde han skuffet, at han ville ønske, at han havde set skovsvinet, og vi fik grineflip og forklarede ham, at et skovsvin er én, der ikke rydder op efter sig. Jeg kan huske, at vi fortalte historien til Henrik en af de første dage, han var her. Han lo ikke særlig meget, for han kan bedst lide at le ad sine egne historier. Vi taler ikke længere om skovsvinet, og jeg kan ikke huske, at vi har leet sammen siden.

”Jeg kan allerbedst lide dig.” Jeg kyssede ham på kinden. ”Det er bare en timeout. Du kan komme og være hos mig og Asge, lige så tit du vil. Vi kan se serier og spise slik. Det lover jeg.” Jeg lægger min hånd på hjertet. ”Jeg kunne aldrig finde på at gå fra dig. Jeg kommer lige om lidt igen.”

”Er lige om lidt længe?” Mads tørrer øjnene med jakkeærmet.

”Nej, slet ikke,” svarer jeg og undgår Vaniljes blik.